

РЕШЕНИЕ

№ 6461

гр. София, 17.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 03.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **8752** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК] чрез управителя С. Б. срещу Акт №5 за установяване на публично държавно вземане от 05. 08. 2020г. на директора на Областно пътно управление - П..

С жалбата се моли съда да прогласи обжалвания акт за нищожен, тъй като същият няма адресат и поради липса на компетентност на органа, който го е издал. На следващо място и в алтернативност се излагат съображения, че издадения акт е незаконосъобразен, доколкото процесните рекламни съоръжения не са собственост на дружеството. Моли същият да бъде отменен.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, се представлява от юрк.К., която поддържа жалбата и предлага да се уважи. Подробни съображения развива в писмени бележки.

Ответникът - директора на Областно пътно управление - С., редовно призован не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител е депозирано становище по съществото на спора, с което е направено и искане за присъждане на направените по водене на делото разноски и юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд - София - град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

С разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение №33-Е/25.03.2009г. на Директора на Областно пътно управление – П. е разрешено на [фирма], ЕИК[ЕИК], да експлоатира в обхвата на Път II-64, километър 45+953-дясно, рекламно съоръжение с площ 12 м2. Разрешението е валидно от 25.03.2009г. до 26.06.2017г.

С Акт №5 за установяване на публично държавно вземане от 05. 08. 2020г. на директора на Областно пътно управление - П., е констатирано, че дружеството не изплаща дължимата такса за експлоатация на преместваемия обект, определена на основание чл. 18, ал. 2 от Закона за пътищата и чл. 17, ал.1 от Наредбата за специално ползване на пътищата, считано от 01.01.2015г. до 05.08.2020г. е установено публично държавно вземане в размер на 1625,82лв. Акта е връчен на неговия адресат на 13.08.2020г.

Жалбата срещу акта е депозирана на 27.08.2020г. при ответника в законоустановения 14 дневен срок.

По делото е представен договор за продажба на рекламни съоръжения от 27.03.2014г. , в нотариална форма, по силата на който [фирма] прехвърлил правото на собственост на процесните рекламни съоръжения на [фирма].

При така установените факти, Административен съд – София - град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният Акт №5 за установяване на публично държавно вземане от 05. 08. 2020г. на директора на Областно пътно управление - П. е издаден от компетентния орган - директора на Областно пътно управление – С., видно от представеното пълномощно № П - 16 от 27. 01. 2020г. на председателя на УС на АПИ за упълномощаването на директора на Областно пътно управление – П. да издава актове за установяване на публични държавни вземания.

По делото няма спор, че с разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение №33-Е/25.03.2009г. на Директора на Областно пътно управление – П. е разрешено на [фирма], ЕИК[ЕИК], да експлоатира в обхвата на Път II-64, километър 45+953-дясно, рекламно съоръжение с площ 12 м2. Разрешението е валидно от 25.03.2009г. до 26.06.2017г.

С договор за продажба на рекламни съоръжения от 27.03.2014г., в нотариална форма, [фирма] прехвърлил правото на собственост на процесните рекламни съоръжения на [фирма]. Съгласно договора, правото на собственост върху процесните вещи се прехвърля към дата на подписването на договор, а именно 27.03.2014г.

С писмо изх.№53-00-55 от 16.05.2014г. на И.Д. директора на Областно пътно управление – П. [фирма] е бил уведомен, затова че преиздаването на разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение №33-Е/25.03.2009г. на Директора на Областно пътно управление – П. ще бъде възможно едва след привеждането на съоръжението в съответствие с изискванията на чл. 15, ал. 1 от Наредбата за специално ползване на пътищата.

С писмо от [фирма] от 22.05.2014г. до Директора на Областно пътно управление – П. е заявено, че доколкото след като процесното разрешение не може да бъде

преиздадено, същото няма да бъде прехвърлено на [фирма]

Съгласно чл. 17, ал. 1, изр. 2 от НСПП при промяна на правото на собственост върху вече изградено рекламно съоръжение, какъвто е процесният случай, таксата за специално ползване чрез експлоатация се дължи от новия собственик от датата на придобиването му, като за задълженията преди тази дата отговорят солидарно старият и новият собственик. В контекста на посочената разпоредба извършеното прехвърляне на собствеността на процесното рекламno съоръжение съставлява материална предпоставка за дължимост на таксата като до прехвърлянето на собствеността задължението за заплащане на незаплатените такси е вменено от подзаконовия акт солидарно в тежест на двете страни по сделката, а след прехвърлянето - на новия собственик.

В настоящият случай сме изправени пред хипотеза при която, е налице издадено разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламno съоръжение №33-Е/25.03.2009г. на Директора на Областно пътно управление – П. в полза на [фирма]. Налице е също, прехвърлено право на собственост върху процесното съоръжение в полза на трето лице [фирма] и отказ да бъде преиздадено разрешение за специално ползване на пътищата в полза на новия собственик на съоръжението, който използва процесното съоръжение.

По делото не се спори, че новият собственик [фирма] е уведомил Областно пътно управление – П. по реда на чл.16, ал.5 от Наредбата на 16.05.2014г.

Определящ за настоящото производство е приложението на разпоредбата на чл.17 от НСПП. Според последната разрешението е източник на задължението за такса, тъй като за начален момент на нейната дължимост е обявена датата на издаване на разрешението. Във второто изречение обаче се предвижда, че, при промяна на правото на собственост върху вече изградено РС, таксата за специално ползване чрез експлоатация се дължи от новия собственик, считано от датата на придобиването му, а не от датата на издаване на новото разрешение (последното е възможно да се издаде в полза на приобретателя дори месец след прехвърлянето на собствеността – арг. чл. 16, ал. 5 – 6 НСПП). Следователно промяната на титуляра на вещното право върху РС, което от своя страна променя и титуляра на специалното ползване на пътищата, е самодостатъчен, за да се прекрати задължението за такса на стария собственик и да се породи ново такова в тежест на новия собственик. В подкрепа на това тълкуване може да се приведе текстът на чл. 16, ал. 5 НСПП, според който именно новият собственик е длъжен да уведоми писмено администрацията, управляваща пътя, за настъпилата промяна в собствеността на РС. Задължението за такса се прекратява за стария собственик с прехвърлянето на собствеността. Ето защо уведомяването на администрацията е възложено на новия собственик, който вече титуляр на задължението да плаща такси и е заинтересован да осигури правомерността на осъществяването от него специалното ползване на пътищата чрез получаването на разрешение.

Безспорно, писмото от ответника до новия собственик [фирма] свидетелства затова, че е възможно разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламno съоръжение №33-Е/25.03.2009г. на Директора на Областно пътно управление – П., да страда от пороци, които водят до неговата незаносъобразност, но по делото не са ангажирани доказателства, от които да е видно, че към монета на прехвърлянето на правото на собственост или в по-късен момент разрешението издадено в полза на [фирма] е отменено.

В нормата на чл.16, ал.5 от НСПП отсъства хипотеза, при която издаденото разрешение за специално ползване на пътищата не се прехвърля на новия собственик. В този смисъл, задължението за заплащане на дължимата такса се нормира от чл. 17, ал. 1, изр. 2 от НСПП и визира новия собственик, към момента след смяна на собствеността, както е настоящия случай.

Предвид установената материална незаконосъобразност на оспорения акт, целта на закона не е спазена. Обществените отношения в областта на специалното ползване на пътищата изисква ангажиране на административната имуществена отговорност на собственика на рекламното съоръжение, респ. солидарната отговорност на двете страни по договора за прехвърляне на собствеността за периода преди промяната на собствеността, а не на лицето, което е прехвърлило собствеността.

Обобщавайки гореизложеното, оспорването следва да се уважи на основание чл.146, т.4 и т.5 от АПК-противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закон.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] чрез управителя С. Б. Акт №5 за установяване на публично държавно вземане от 05. 08. 2020г. на директора на Областно пътно управление – П..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението за постановяването му с препис за страните.

СЪДИЯ: